

ράστια επιβολή του «Νουμά» στην κοινή γνώμη, που η ιδεολογία του αποτελεί σήμερα τη μόνη πραγματικότητα, όπως γίνεται απελπισμένη ενέργεια να σθυσεί τὸνομα τοῦ Ψυχάρη με τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς προσωπικότητάς του γιὰ ἱστορικῆς, σὰν κάτι δηλαδή, πὺ ἀνήκει στὸ παρελθόν, ἐνῶ ἡ προσωπικότητα τοῦ Ψυχάρη παραμένει αἰώνια καὶ τὴν ἐπιβολή της τὴν νοιώθουν οἱ ἀντίπαλοί του καθμέρα ὀδυνηρῶς. Σὰς ἐρεθίζει ὁ ἐγωκεντρισμὸς τοῦ «Νουμά». Μὰ σὲ τί ἀληθινὸ παροξυσμὸ ἐγωκεντρισμοῦ πρέπει νὰ χεῖ καταντήσει ὅποιος τολμάει νὰ γράφει γιὰ ἕνα φύλλο τῆς περιοπῆς τοῦ «Νουμά» πὺς «τραβάει πρὸς τὸ γκρεμὸν» γιὰτί ἔτυχε ἡ ιδεολογία του νὰ εἶναι ἀντίθετη μετὰ τὴ δική σας;

Ἀνακεφαλαιώνουμε τὰ ζητήματα γιὰ νὰ σὰς διευκολύνουμε στὴν ἀπάντησή. Ὁ «Νουμάς» ὑποστηρίζει πὺς 1) Ἡ μεταρρύθμιση εἶναι πρόωγη (οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογῶντες πὺς μόνον τὸ δημοδιδασκαλικὸ κόσμον;) καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας ἔχετε μετὰ μέρος σας, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ποδείξετε πὺς ἔχετε ὅλη, ἡ τὸ μεγαλύτερο τοῦλάχιστον μέρος τῆς κοινωνίας, καθὼς καὶ τὴ λογοτεχνία πὺ δὲ μὰς εἶπατε τίποτα γι αὐτή. Ἀποδείχτηκε ἀκόμα πὺς ἡ γλώσσα πὺ προβάλλετε γιὰ ὑπόδειγμα εἶναι τέτοια πὺ οὔτε ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν γράψετε μετὰ σύστημα. 2) Στὰ σχολεῖα μπάζετε τὴ μιχτὴ γλώσσα, σὰν αὐτὴ πὺ γράφετε ἐσεῖς, καὶ ὅχι ὅπως διακηρύχετε, τὴ δημοτική. 3) Ἰδεολογικὰ τὸ σύστημά σας εἶναι νόθο, μετέωρο, ἕνα σύστημα ἀστικὸ μετὰ λίγο βερνίκι δημοκρατικὸ, καὶ ὅχι ὅπως πομπώδεια διακηρύχετε, καθαρὰ δημοκρατικὸ. Μετὰ ἄλλες λέξεις, ἡ μεταρρύθμιση αὐτὴ πὺ βασίζεται «σὲ ἀντίληψη μεταψυχαρακή, ὅπου τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἐπιστήμη (ποῖα ἐπιστήμη; Ψυχάρης, Χατζιδάκης, Σμάς εἶναι ἀντίθετοί σας) καὶ ἡ ζωὴ» (ποῖα ζωὴ; Ἡ Κοινωνία καὶ ἡ Λογοτεχνία εἶναι ἀντίθετοί σας) εἶναι ἀπλοῦστατα μιὰ προωπική ἐφεύρεση βασισμένη στὴν αὐθαιρεσία τοῦ ἀτομικοῦ γούστου, δίχως καμιά ἐπαφή μετὰ τὴν πραγματικότητα.

Καὶ τώρα περιμένουμε τὴν ἀπάντησή σας, κύριε Δελμούζο. Μὰ, γιὰ τὸ θεὸ, φορέσετε πάλι τὴ μάσκα σας.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Σημ. Ἀπὸ τυπογραφικὴ παραξήγηση τὸ παραπάνω ἄρθρο τυπώθηκε παντοῦ μετὰ ὀριστικές.

Ὁ,τι λέτε καὶ γὰ καὶ δὲ μάχη, ὅτι ἀντιπαθεῖτε καὶ τρέμετε, ἐγὼ τὸ λέω θεωρία, ζήτησι, συζήτησι, ἔρευνα, κίνησι, πόλεμος, καὶ τὸ εὐχόμαι καὶ τὸ θέλω καὶ τὸ θεωρῶ εὐεργετικὰ. Εἶναι καυγάδες δημογραφικοί, πὺ εἶναι καὶ αὐτοὶ σὰν ἔργα.

Στοιχεῖο, ἀπάνου ἀπὸ ὅλα, πρώτης ἀνάγκης, τιμωτικό, ἀπαραίτητο, γιὰ τὸνομα, τὸ πλούσιον, τὸ ἐξάπλωμα, τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐπικράτησι τῆς δημοτικῆς γλώσσας, θετικὴ ἀπόδειξι πὺς ἡ δημοτικὴ γλώσσα ζῇ, ἀξίζει νὰ ζῇ, καὶ θὰ ζῇ — εἶναι ἡ φιλολογικὴ καλλιέργεια, τὸ μεθοδικὸ γράψιμο τῆς δημοτικῆς γλώσσας.

Π α λ α μ ᾱ ς

«ΛΥΡΙΚΑ»

ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Γέλοῦνε τ' ἀστεράκια
ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Τὰ μπλάβα σου ματάκια
γελοῦνε ὅταν περνῶ.

Τὰ μάτια, τὰ χεράκια,
τὰ κρίνα τὰ λευκά·
δὺ λόγια ἀπ' τὰ χεῖλάκια
κυλοῦνε διαστικά.

Ποιὰ μουσικὴ στὸ βράδυ
τὰ λόγια Σου! Καὶ πὺς
νὰ μιληθεῖ τὸ χᾶδι
πὺ δίνει μου ὁ σκοπὸς;

Οὐράνιο τὸ δοξάρι
παίζει σ' ἀχνὸ βιολί.
Μεθῶ. Καὶ τὸ φεγγάρι
στέρνει ἄλλο τὸ φίλι!

Δρόμοι, δρομάκια, στράτες,
μάτια, ξανθὰ μαλλιά·
νυχτερινοὶ διαβάτες
καὶ ἐγὼ χωρὶς φωλιά.

Πηγαίνω, ταξιδεύω
βαρκούλα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
Μένω, ἀγρυπνῶ, μισεύω,
γυρνῶ στὴ μουσική.

Δὺ λόγια καὶ ἕνα κλάμα
καὶ μιὰ παιθητικὴ
συνάτα, σάμπως δρόμα
σὲ νύχτα ἐρωτικὴ.

Τὰ δὺ σου τὰ ματάκια
καὶ ἂν μ' ἔχουν καὶ ἀγρυπνῶ,
μετὰ ἄλλα τ' ἀστεράκια
μοῦ φέγγουν καὶ περνῶ.

Γυρίζω ἀργὰ στὸ σπίτι
καὶ ἐγὼ ν' ἀναπαυτῶ,
τὸ γέλιο ἐνὸς πλανήτη
γλυκὰ νὰ ὄνειρευτῶ!

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ